Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 16 грудня 2008 року № 51 (267)

ПОЗИЦІЯ

ГУРТУЮТЬСЯ УКРАЇНЦІ СЕВАСТОПОЛЯ

Юрій ВОЛОНСЬКИЙ

Дієвим засобом для єднання та співпраці етнічних українців Севастополя слугував проведений тут Четвертий Конгрес українців Севастополя, у роботі якого взяли участь як окремі громадяни, так і делегації від громадських організацій та політичних партій.

Робота Конгресу пройшла на високому політичному та організаційному рівнях. Учасники, зокрема, підбивши підсумки, затвердили програму своїх дій на перспективу, визначили форми і політичні методи захисту своїх прав і свобод, боротьби з антиукраїнськими проявами, корупцією, свавіллям чиновників та іншими явищами, що ускладнюють життя українців Севастополя.

Конгрес засудив дії Севастопольської міської ради її депутатів, котрі вступили в протистояння з міською державною адміністрацією і висловили свою підтримку меру міста Сергію Куніцину та його команді.

Прийнято звернення до керівництва нашої держави – Президента Віктора Ющенка, Голови Верховної Ради Володимира Литвина, Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко і глави тіньового уряду Віктора Януковича із закликом провести інвентаризацію не тільки нерухомого майна та земель, що перебувають у користуванні ЧФ РФ згідно з угодою а й тих, що захоплені та утримуються силоміць, а також оглянути боєзапас, техніку та озброєння на предмет їхнього стану, умов зберігання, кількости і особливо відсутности зброї масового ураження, забороненої для базування на території України.

Враховуючи той факт, що на сьогодні не помітно ознак та бажання російської сторони звільнити Севастополь, Конгрес пропонує негайно передбачити можливі варіанти та способи дій України на випадок, коли РФ під штучно створеними приводами відмовиться виконувати угоду про тимчасове перебування її флоту на території України. Якщо сьогодні не робити нічого, – зазначається у зверненні, – то нічого не відбудеться і в 2017 році.

Учасники зібрання надали керівництву Конгресу українців Севастополя вотум довіри ще на один термін, знову обравши головою Богдана Мороза, а його заступником – Юрія Тимощука.

АКТУАЛЬНО

ПЕРШИЙ КРОК ДО ВИЗНАННЯ

Услід за Президентом України Віктором Ющенком, який присвоїв звання Героя України командувачу УПА Роману Шухевичу, маленький крок уперед щодо визнання заслуг ОУН-УПА,нарешті, зробило Міністерство оборони України.

За особистий внесок у розвиток та реформування Збройних Сил України, активну участь у патріотичному вихованні молоді та з нагоди 17-ї річниці Збройних Сил України Голову Братства ОУН-УПА, хорунжого УПА друга Михайла Зеленчука нагороджено Грамотою заступника міністра оборони України Володимира Діброви.

Витяг з наказу Міністерства зачитав голова Всеукраїнської організації Спілки офіцерів України, полковник В'ячеслав Білоус під час засідання виконкому ВО СОУ. Офіцери, члени виконкому та присутні зустріли це повідомлення оплесками та ще не найвиразнішим проявом офіцерської поваги – вставанням.

У роботі засідання виконкому СОУ, яке відбулося у Києві, узяв участь заступник міністра оборони Володимир Діброва, представники міністерства, Генштабу.

Колишніх офіцерів не буває. Відбулася конкретна, принципова розмова українських патріотів, людей з багаторічним досвідом військової служби щодо розвитку Збройних Сил України за роки Незалежності, ролі у цьому процесі СОУ, посилення співпраці Спілки з Міністерством та іншими військовими формуваннями.

Користуючись нагодою, Конгрес Українських Націоналістів, редакція часопису "Нація і держава" вітають друга Михайла Зеленчука, а найперше ветеранів УПА, з цим скромним визнанням з боку тих, хто нині, як вони в 1940-1950-х роках, стоїть в обороні України.

Прес-служба КУН

КОД НАЦІЇ

ПОСТСКРИПТУМ

Микола БІЛИЙ,
політолог

В глибинному смутку, в сльозах і болючих роздумах відбувся день пам'яті 75-х роковин голодомору в Україні 1932–1933 років.

Шаленіють, під'юджують, глузують і не по-християнськи оббріхують українців усі ЗМІ Московії і представники "п'ятої колони" в Україні. Святотатствують їхні злі серця, глухі душі й чорні роти: "Хватит, сколько можно? Пора прекратить! И у нас был голод!". Придурюються, що не чують цвинтарного дзвону. Не про голод, а про голодний штучний мор, осмислене організоване вбивство нації з усіма технологічними видами забезпечення вбивства, включно до збройної блокади запланованих для винищення людності регіонів України.

Як забути все це тим, хто дивом вижив, а в хаті у них фотокартки рідних, цілих родин і родів, яких закопали в землю мертвими або ще й живими, і вони дивляться одне на одного: живі на мертвих, а мертві на живих? Як забути їхнім дітям і онукам все це, що ввійшло у плоть і кров із розповідей дивом виживших, а тепер і з розсекречених документів. Як забути, якщо вбивці і їхні правонаступники замість каяття і спокути ще й глузують над нашим незагойним горем?

Але не про нелюдів думка... про нас, українців. Ми винні... ми масово втратили розум... чи то від жахів того мору, чи то від багатосотлітнього рабства, яке заглушило в нас почуття елементарної гідности.

Вдумаємося в те, що нам говорять, підказують дуже поважні в світі люди, дивуючись з нас: скиглимо, ревемо і, як воли, йдемо на скотобійню... Але ж волів женуть, а ми ж уже не в ярмі... Вільні... Нарешті!

Професор Ярослав Ульгурський (м.Львів) розповів, що коли в добу кривавої національно-визвольної боротьби Української Народної Республіки друзі наші звернулися до Папи Римського, щоб той, маючи вагомий вплив на міжнародні чинники, допоміг українцям врятуватися від загарбання, Папа запитав: "Хто ж то такі українці? Скільки їх?".

– То великий народ, який Московія прагнула затюкати і зажерти зовсім, але він повстав, українців 50 мільйонів, – була відповідь.

"50 мільйонів і їм треба допомагати?! То то не люди!!!, – відповів Папа.

Правдива і справедлива оцінка. За нею наступили фізично-фізіологічні розтлумачення її (оцінки) нам: голодомори, розстріли, депортації, концтабори – звільнення українських земель від українців для заселення їх московцями.

А ось що говорить, роз'яснює нам сьогодні Вселенський Патріарх Варфоломій І у своєму Посланні "благочестивому українському народу": "Отримавши в свої руки владу, насильник не буде турбуватися про благо підвладного йому корінного народу, не буде цінувати його духовних, культурних і матеріальних цінностей. Він добре знає, що рано чи пізно народ прозріє і скине із себе ярмо. Тому для тривалого владарювання треба стероризувати титульну націю. Збережені історичні документи колишнього Радянського Союзу пістрявіють свідченнями про національність репресованих. Переважна більшість знищених, ув'язнених або депортованих – українці, до того ж національно свідомі або господарі...

Три Голодомори, репресії, війна повинні були стати для українського народу спонуканням до духовного очищення, морального вдосконалення, повернення до прабатьківської християнської традиції з її власною Церквою і внутрішньою

Закінчення на 5-й стор.

КУН У ДІЇ

СУД НАД КАТОМ ПЕТРОВСЬКИМ

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів у черговий раз ідентифікували ката України Петровського. "Цього разу ми вирішили не лише обмальовувати комуноката, а й зруйнувати його, – сказав заступник голови Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк. – Метою нашої акції є допомога Київській владі виконати Указ Президента України № 250/2007 та № 856/2008 "Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами голодомору 1932–1933 років в Україні".

На думку націоналістів, КМДА не виконала Указ Президента про знесення пам'ятників та пам'ятних знаків особам, причетним до організації та проведення Голодомору 1932-1933 років в Україні. "За два роки КМДА спромоглася демонтувати лише один пам'ятник Косіору. Це відверте глузування над пам'яттю мільйонів невинно закатованих українців тоталітарним комуністичним режимом", – зазначив Юрій Шепетюк.

Він запевнив, що віднині активісти КМО КУН будуть діяти більш радикально. Пам'ятники і пам'ятні знаки вождям комуністичного режиму будемо розбивати і демонтувати самотужки.

НА ЗАХИСТ ПАРКУ ВАСИЛЯ СТУСА

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів спільно з Київською міською організацією Української народної Партії та мешканцями Святошинського району провели суботник-акцію протесту на захист скверу Василя Стуса. Вікові дерева були захищені "екошипуванням", щоб не допустити їхнього знищення бензопилами.

У цьому сквері у 60–70 роках минулого століття у двоповерховому будинку жив поет, літературознавець, правозахисник Василь Стус, який вже після смерті став символом незборимости духу української нації.

Рішенням Київради від 14 червня 2007 року № 811/1472 земельна ділянка, площею 1,0846 га, продана ТОВ "Компанія Етрекс" за 10949840,00 грн. для будівництва, експлуатації та обслуговування офісно-торговельного комплексу. Більше того, розпорядженням Виконуючого обов'язки Київського міського голови Анатолія Голубченка від 07.08.2008 р. № 1122 у сквері, біля якого мешкав Василь Стус ТОВ "Компанія Етрекс" дозволено видалити 147 дерев, 100 кв. м порослі.

Зазначені рішення були прийняті без урахування інтересів громадськости, історичного значення даного скверу, а також того, що тут знаходиться 11 дубів віком більше 120 років та 5 сосен віком більше 150 років.

Прес-служба Київської МО КУН

ПО-УКРАЇНСЬКИ ЛИШЕ ЧЕРЕЗ СУД

Щоб отримати інформацію українською мовою на Миколаївщині, доводиться звертатися до суду. А тим часом обласна рада прийняла Програму розвитку і використання російської мови на 2009–2012 роки та виділила на її підтримку 9,62 млн гривень.

Голосування в обласній раді показало, що захисників у російської мови в обласній раді достатньо – 70 депутатів проголосували "за" і лише двоє утрималися. Хоча проти прийняття такої програми або її окремих пунктів виступили голова облдержадміністрації Олексій Гаркуша та керівник облуправління освіти Валерій Мельниченко.

Про надмірну заполітизованість документа свідчить структура передбачених витрат. Зокрема, 120 тис. гривень виділено на святкування річниці Переяславської ради, 20 тисяч – на доведення до відома посадових осіб і територіальних громад Миколаївської області Закону України "Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншинств". Передбачено значні кошти на святкування Дня російської мови, річниці з дня народження О. Пушкіна тощо.

А тим часом українська мова викорінюється з усіх сфер суспільного життя області. Тож україномовні миколаївці змушені звертатися до суду, щоб отримати інформацію українською. Наприклад, у виставковому центрі "Експо-Миколаїв" уся інформація на стендах та оголошеннях подавалася виключно російською мовою. У зв'язку з цим український патріот Анатолій Ільченко звернувся до суду і довів, що має право на отримання інформації українською мовою.

Заводський районний суд м. Миколаєва задовольнив його позов, зобов'язавши дирекцію виставкового центру усунути порушення мовного законодавства та стягнути з "Експо-Миколаїв" оплачені А. Ільченко судові витрати та заявлену моральну шкоду. Але навіть і після цього центр продовжує писати у своїх оголошеннях одне-два слова українською, а все інше – російською мовою. Отак у Миколаєві розуміють двомовність.

Нічого не залишається, як судитися. Тож подано позов до суду про скасування рішення Миколаївської міськради про розвиток російської мови в місті, готується позов про відповідність законодавству рішення облради щодо програми розвитку російської мови.

Прес-служба МОО КУН

"САМЕ СВОЇ" В ЧЕРНІГОВІ

У Чернігові за підтримки Конгресу Українських Націоналістів відбувся концерт українського рок-гурту "Саме Свої". Рок-музиканти з Києва виконали ряд популярних хитів та пісень зі свого нового альбому "Саме в низ", який скоро вийде на широкий загал любителів українського року. На концерт, в першу чергу, було запрошено прихильників українського націоналізму, національно свідому молодь, і він пройшов дійсно в атмосфері саме своїх.

Зараз все більше і більше української молоді цікавиться українською естрадою, але пробитися українським артистам через ширму низькопробної російськомовної попси майже неможливо. Інформаційний простір України досі захоплений представниками нацменшин і, нажаль, не отримує достойної відсічі з боку провладних структур.

Прес-служба ЧОО КУН

ПОПРАВКА

В опублікованому некролозі про Миколу Горданюка, вміщеному у попередньому числі, допущена прикра помилка. Останнє речення другого абзацу другої колонки слід читати так: "Рівночасно в 1993 році став членом Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, а в 2001 році обраний головою Братства ОУН-УПА Луганської області та членом Головної Булави Всеукраїнського Братства". Далі за текстом.

Просимо вибачення за допущену неточність.

ПОДІЛЛЯ ПІДТРИМУЄ КУНІВЦІВ

На Хмельниччині триває загальнообласна акція з відновлення графи "національність" у паспорті громадянина України

У рамках акції націоналісти підготували звернення в обласну раду, усі районні, міські, селищні та сільські ради Хмельниччини. Станом на 25 листопада 2008 року ініціативу Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів обговорили та підтримали депутати Ізяславської районної ради, які на 18-й сесії прийняли рішення направити відповідне звернення до Верховної Ради та Президента України.

Ініціативу КУН підтримали також депутати Дунаєвецької та Старосинявської селищних рад, які надіслали звернення до Верховної Ради та Президента України стосовно відновлення графи "національність" у паспортах громадян України та заповнення їх державною мовою.

Ініціатива КУН підтримана депутатами Хмельницької районної ради, які, окрім звернення до Президента та Верховної Ради України, закликали депутатів усіх сільських рад району та обласної ради підтримати ініціативу Конгресу Українських Націоналістів.

Акція триває.

ПАТРІОТИ ПІЗНАЮТЬ УКРАЇНУ

Тетяна КОНФЕДЕРАТЕНКО,
секретар Деснянської районної
у м. Києві організації КУН

Незвичними, мабуть, були би для простих українців постійні подорожі Україною за власний кошт. Але для членів КУН з Деснянського району міста Києва, очолюваних Іваном Слабеняком, вони є не тільки звичними, а й систематичними. Як правило, мандрівки тут заздалегідь плануються, майбутня поїздка обговорюється з кожним членом організації.

Мета таких заходів – залучити якомога більше патріотично свідомих українців до нашої організації. Адже чимало місць в автобусі під час мандрівок займають саме люди, об'єднані спільною національною ідеєю. Та й результати таких поїздок очевидні: за неповний рік чисельність нашої організації зросла на 8 осіб.

Івана Слабеняка ми знаємо як активного й невтомного організатора, патріота, справжнього ватажка. Саме тому на звітно-виборних зборах його одноголосно обрано головою організації. Приваблює в його характері енергійність і беручкість у роботі. Відтак і тим, хто поруч, не дозволяє розслаблятися.

Значну увагу наш ватажок приділяє залученню конгресівців до вивчення славної минувшини, відвідання історичних місць. Так, свого часу завдяки Івану Слабеняку ми відвідали "Музей Трипільської культури" на Київщині, музей "Холодний яр" (Черкащина), а в Чернігівській області – національний заповідник, дендропарк

"Качанівка" та м. Тростянець – спадщину гетьмана П. Скоропадського. До речі, разом з нами у тій поїздці був онук гетьмана Борис Скоропадський. Організували також подорож до озера Світязь (Волинь).

Минулих новорічно-різдвяних свят ми побували в Яремчі, а влітку Іван Слабеняк влаштував кунівцям відпочинок у Космачі (Івано-Франківщина) з екскурсійним заїздом до Коломиї в "Музей Писанки".

Варто зазначити, що кожну подорож наш ватажок намагається урізноманітнити, турбується, щоб в дорозі туристи мали змогу скуштувати справжнього козацького кулешу, печеної картоплі чи юшки з риби.

Незабутні враження залишилися в нас і від відвідання відродженої гетьманської столиці Батурина. Небаченим відкриттям для нас стало це містечко: його кривава історія та відроджена велич. Біля пам'ятного хреста ми вшанували пам'ять загиблих батуринців і поставили корзину квітів з написом "Від КУН Деснянського району".

На шляху до Батурина заїхали до меморіалу "Героям Крут", де також поклали квіти від організації до меморіалу.

Без перебільшення скажу, що члени нашої районної організації беруть активну участь і в інших акціях і заходах, що їх проводить міська організація. Нині, зокрема, ми готуємося гідно зустріти і відзначити 100-літній ювілей Провідника ОУН Степана Бандери.

Світлини Наталі ОСТАПЧУК

Наші корпункти

Місто	Ім'я	Телефон
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЧИ ДОЧЕКАЄМОСЯ ПРИМИРЕННЯ?

Петро ДМИТРЕНКО

Приводом до написання цієї статті стали урочистості, присвячені православному святу Покрови Пресвятої Богородиці та річниці утворення Української Повстанської Армії. І знову ми всі стали свідками того, як давнє протистояння між учасниками Другої світової війни, що воювали в різних окопах, набуло особливого загострення. Цих людей поєднувало те, що вони всіма доступними методами воювали проти спільного ворога – гітлерівської Німеччини. Але захищали різні цінності і по-різному уявляли собі майбутнє своїх дітей. Всі вони були вірними ідеї – кожен своїй. Хтось був готовий жити в "ідеальному суспільстві" червоного терору, нехай і в постійному страху за себе і свою родину, зате жити… під червоними прапорами крові та полум'я і бюстом вождя пролетарів, з серпом і молотом у руках… А хтось з молоком матері увібрав заповідь повстанського декалогу – "Здобудеш Українську державу або загинеш у боротьбі за неї", бо ліпше вмерти, ніж жити рабом на власній землі. Тому і йшли в бій під жовто-блакитними прапорами, віддаючи життя за… СВОЮ УКРАЇНУ.

...Складається враження, що єдність українських земель – це історична помилка, випадковість, що не мала статися. Бо люди по різних берегах Дніпра, здається, живуть у різних світах.

Луганський музей "Жертв помаранчевої революції" (зверніть увагу на назву!). Молода симпатична дівчина з написом "прогрессивная молодежь" на футболці проводить екскурсію біля стенду, на якому зображений Степан Бандера на фоні нацистської свастики, і активно розповідає про колабораціонізм вояків УПА з гітлерівськими окупантами. Я, як людина принципова, не зміг не втрутитися. Щоправда, на всі мої аргументи "проти" вона лише знизувала плечима і завчено повторювала: "Бандера и УПА – враги украинского народа!!!" Прикро, але таких задурманених, заангажованих, несвідомих молодих людей дуже багато. Хоча їхня вина в цьому мінімальна. Бо ж їхні батьки, а згодом і вони самі, виховувалися на ґрунті прогнилої комуністичної ідеології, яка заперечувала будь-які прояви національної свідомості, брутально ігнорувала національні почуття людей, жорстоко переслідуючи і караючи тих, хто насмілювався думати про самостійність своєї держави. Але трагедія молодого покоління в тому, що воно свідомо не хоче відкрити вуха і зняти пов'язку з очей, щоб побачити й почути ту правду, яку від нас так довго приховували.

Інколи дивуєшся: звідки береться стільки люті і ненависти до своїх же побратимів? І гидко дивитися на те, як деякі політики-псевдопатріоти лише підливають масла у вогонь. Їхня теза примітивно проста: український націоналізм і німецький нацизм – одне й те саме. А українські повстанці нічим не відрізняються від гітлерівських окупантів. ...Неозброєним оком видно, що теза така ж примітивна, як і рівень освіченості та інтелектуального розвитку тих, хто її висуває. Для того, щоб остаточно розбити подібні стереотипи і розвіяти будь-які міфи навколо Української Повстанської Армії, я спробую привести аргументи з нашої історії.

Міф № 1. УПА співпрацювала з нацистами.

Слід сказати, що це найпопулярніший аргумент серед найзапекліших ворогів українського націоналізму і повстанської армії. Ще більша помилка, яка, втім, робиться свідомо – ототожнювання УПА з німецькими батальйонами "Роланд" і "Нахтігаль", комплектованими переважно українцями. На час створення УПА (а це жовтень 1942 року) ці загони вже не існували: вони були розформовані, а офіцерський склад заарештований і розстріляний. УПА ж від самого свого початку створювалася саме для боротьби проти німецьких фашистів, тому про співпрацю між ними приводів говорити немає.

Міф № 2. УПА вело жорстоку расову політику стосовно євреїв, росіян, білорусів, поляків.

"Воля народам, воля людині! Смерть тиранії!" – під таким гаслом вояки

ОУН-УПА йшли в бій. Кожна нація має право на самовизначення і на створення власної самостійної держави. Стосунки ж між народами мають формуватися на засадах рівності й братерства – так вважали українські повстанці. До речі, лише 80 відсотків повстанської армії становили українці. Решта – народи інших національностей, зокрема грузини, вірмени, азербайджанці, таджики. Були в УПА навіть росіяни і білоруси, які об'єднувалися в окремі курені. Було серед повстанців багато євреїв, врятованих від нацистських розправ, які служили переважно лікарями. Щодо поляків – питання відкрите. Будь-які переговори між упівцями і польськими воєнізованими загонами зводилися нанівець насамперед через непоступливість поляків і, в свою чергу, категоричність українців.

Міф № 3. УПА вела відкриту війну з радянськими партизанами.

І в цьому немає всієї правди. Сутички однозначно були, і причина того – все ті ж ідеологічні розбіжності. Однак є беззаперечні факти того, що командування УПА намагалося встановити контакти з лідерами прорадянських повстанських з'єднань. Однак московське керівництво категорично заборонило будь-які переговори з бандерівцями. Як наслідок, за зв'язок з "буржуазними націоналістами" за наказом Сталіна НКВС підступно знищило комісара повстанського з'єднання Сергія Руднєва. Як бачимо, конфлікт штучно нав'язувався саме з боку Кремля.

Міф № 4. Міжнародне співтовариство не визнало ОУН-УПА воюючою стороною.

Донедавна документи Нюрнберзького процесу 1945 року були закритими для широкого загалу. Лише останнім часом стали відомі подробиці цієї справи. Окрім питань, присвячених звинуваченням нацистів у злочинах проти людства, також розглядалися справи щодо національно-визвольних рухів на окупованих німцями територіях, зокрема й стосовно ОУН-УПА. Усі без винятку держави-переможниці визнали ОУН-УПА воюючою стороною і такою, що зробила значний внесок у розгром гітлерівської Німеччини. Визнали усі, крім... Радянського Союзу. Для них цей крок був недопустимим, бо суперечив усій тогочасній ідеології і тим більше територіальним і національним амбіціям Сталіна стосовно України...

Парадоксально: УПА визнали всі, окрім нас самих, українців. То невже ми й досі не здатні подати один одному руку примирення? Невже ми й досі не свідомі цього вчинку? Прикладом для нас може слугувати Іспанія. Роздерта та зруйнована громадянською війною 30-х років, вона, все ж таки, змогла встати, об'єднатися та відбудувати свою батьківщину. Загиблих у війні, будь-то комуніст чи вояк армії каудильйо Франко, – всіх ховали в спільній могилі, бо всі вони – іспанці, а іспанська земля для них усіх єдина, спільна... Невже ми, українці, не здатні зробити аналогічний крок?! Я вірю, що здатні. І закликаю Вас до цього.

Історії про непримиримість ветеранів УПА і Червоної армії вже давно стали "притчею во языцех". Свідомі ветерани вже давно порозумілися. Звичайно, що свідомість деяких заангажованих червоною ідеєю людей не зміниш. А молоде покоління має об'єктивно розглядати подібні питання. Врешті-решт, саме нам розбудовувати майбутнє України.

А ТИМ ЧАСОМ...

ФРОНТОВИКИ ПОРОЗУМІЛИСЯ З БІЙЦЯМИ УПА

Володимир НИКОНОВИЧ,
учасник Другої світової війни

Я звертаюся до всіх громадян України різних національностей – українців, білорусів, росіян, татар, молдаван, євреїв тощо. Зізнайтеся чесно, якби до вашої оселі завітав навіть дуже шанований гість і став наводити свій лад, глузуючи з вас та вашої родини, чи поважали б ви такого гостя? Гадаю, що попросили б "зачинити двері з протилежного боку". До чого я веду?

У Другій світовій війні, яку розв'язали два фашисти – Гітлер і Сталін – солдати воювали не добровільно, а примусово. Ми вимушені були вбивати німецьких вояків, а вони – нас. За що? За кого? Українці у складі збройних сил СРСР воювали за територію. Вимушені були брати участь у тій битві й бійці УПА. Але вони воювали проти червоної і коричневої чуми за свою рідну землю, за свою Батьківщину.

Ми, воїни, які проливали кров у складі Червоної армії, визнані учасниками Другої світової війни. Але за сімнадцять років вільної України Верховна Рада так і не спромоглася прийняти закон про визнання воїнів УПА. Це свідчить про те, що в Україні ще не було українського парламенту.

Часто чую по радіо та читаю в газетах про примирення між бійцями Червоної армії та воїнами УПА. Не розумію, що за примирення? Хіба ми воювали між собою? УПА воювала з фашистами Німеччини і Радянського Союзу. А ми, чесні ветерани, давно живемо в дружбі з бійцями УПА.

Тут головне мати розум, совість, честь, бути патріотом України не на словах, а в діях, працювати на користь українського народу, а не шкодити Україні.

Стосовно мови. Кожна людина знає, але не кожна усвідомлює, що мова об'єднує будь-який народ. Упевнений, що про це знають Симоненко, Мороз, Вітренко, Янукович, але вони наполегливо добиваються двомовності в Україні. Кому вони служать? Звісно, не народові України. Мета цих осіб – роз'єднати український народ, а це вже злочин перед всією нацією. А за злочин треба відповідати. Верховна Рада й такого закону поки що не прийняла. Тому таку Раду слід обновити. А перед виборами українцям варто сім разів відміряти, перш ніж відрізати.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДОПОМОЖІТЬ ПОБУДУВАТИ "НАРОДНИЙ ДІМ"

Дмитро ПІДГІРНИЙ

Свідома громадськість та активісти села Синьків Заліщицького району Тернопільської области розпочали будівництво сільського "Народного дому". Подібний заклад вже існував у Синькові у довоєнний час та відіграв неабияку роль у національно-патріотичному вихованні молоді. Під час війни його приміщення, на жаль, було зруйноване.

Враховуючи негатив, привнесений до сучасного суспільного життя процесами світової глобалізації (наркоманія, розбещеність, алкоголізм, злочинність), наш проект налаштований насамперед на виховання в української молоді почуття патріотизму, відданости справі будівництва рідної держави – України.

Мріємо, щоб пам'ятні історичні події, що відбувалися у нашому селі, стали символом його слави. Хочемо згадати наших односельців – героїв боротьби за Україну. Серед них: сотник Степан Слободян – один з небагатьох, хто належав до десятка визначних борців за незалежність України на Тернопільщині (був начальником політвиховного відділу у штабі УПА групи "Говерла", нагороджений за бойові заслуги бронзовим і срібним хрестами).

Маємо інших героїв, воїнів, січових стрільців, кадрових офіцерів, отаманів УГА. Нурієць Іван, Човган Зеновій та інші заслуговують на глибоку шану і повагу наших односельців.

Щоб здійснити задумане, ми вирішили відбудувати "Народний дім". Проте на цю почесну справу у селян бракує коштів, а гідного спонсора поки-що не вдалося віднайти. Отож звертаємося з проханням до усіх українців: зробіть посильний внесок-пожертву на будівництво громадсько-просвітницького, духовного та меморіального осередку, музею слави борцям за незалежність України – "Народного дому".

Уклінно просимо надсилати пожертви на рахунок: МФО 398091 Заліщицького відділення ощадного банку № 6355, код 02827590, розрахунковий рахунок 2909290019. Наша адреса: село Синьків, Заліщицький район, Тернопільська область (голова ініціативної групи Дмитро Степанович Підгірний).

Підтримайте наш благородний задум! І нехай в українських селах меншає генделиків, а натомість з'являються осередки національної культури, пам'яти і просвіти.

"СТАРШОБРАТНЯ ЛЮБОВ" ГРИМАЄ ДВЕРИМА

Віталій КРИВОНІС

У моєму селищі Турбів на Вінниччині досі є вулиці, що носять імена діячів сусідньої держави, які нічого доброго для нас, українців, не зробили. Як відомо, подібне діється в усій Україні.

Кілька років тому мені випала честь зініціювати листа, підписаного представниками ряду політичних організацій, в якому селищній раді пропонувалося змінити деякі надто одіозні назви вулиць на їхні попередні найменування, на що рада відреагувала типово по-радянськи. Після отримання листа наші радівці зібрали учасників бойових дій. Авторів листа на зібрання не запросили. Присутніх "поінформували": мовляв, у селищі проводиться газифікація, люди за власний кошт виготовляли потрібну документацію, а тепер ті проекти доведеться переробляти і знову платити. Дехто обурився: хіба це так важливо перейменовувати вулиці та ще й витрачати при цьому гроші?

Справа, звісно, не в грошах, а в аполітичності, національній байдужості переважної більшости українців, в тому, що багато хто досі не позбувся рабської психології, прищепленої ще змалку.

Це часто-густо проявляється і в ставленні до рідної мови. Багато хто з наших земляків, потрапивши в російське середовище, починає посилено "чтокать" та "акать", щоб не здаватися селюком, який розмовляє українською.

Два роки тому я деякий час жив у свого рідного брата в Тюменській області. Намагався розмовляти тільки українською. Місцеві ставилися до цього не вороже. І все ж таки одного разу я почув за своєю спиною гадюче сичання: "Тіпічний украінскій націоналіст". Моє бажання розмовляти рідною мовою було сприйняте як "націоналізм", тобто шовінізм.

А ось випадок, про який мені розповіла сестра. До них в гості зайшло подружжя. Розмовляли російською, на що, звісно, ніхто не звертав уваги. Зачепили проблему стосунків з Росією, і тоді чоловік з люттю вигукнув:

– Ненавиджу Україну!

Присутні здивувалися:

– Як? Ви ж тут живете вже десять років!

У відповідь той мовчки встав і вийшов, гримнувши дверима.

Отакі вони – наші "старші брати"!

смт Турбів Вінницької області

КРАЇНІ ПОТРІБЕН СПРАВЖНІЙ ДЕРЖАВНИК

Василь КУХТА

У дуже хитру гру вплутують наші премудрі політологи бідний простий народ: з ранку до вечора йому нав'язують лжетеорію про те, що всі партії в Україні – погані, тож їх треба замінити новими, хоч кожен знає, що це неможливо.

У чому ж тоді причина явища, охрещеного терміном "політична криза"? Від тих же політологів чуємо: причина негараздів, мовляв, полягає в тому, що і Віктор Ющенко, і Юлія Тимошенко, і Віктор Янукович хочуть стати президентом. У всьому винні нібито великі політичні амбіції майбутніх претендентів на першу в державі посаду.

Насправді ж усі ці балачки – то зловмисне затуманювання людської свідомости, безсоромне переливання з пустого в порожнє.

Не в тому біда, що за президентське крісло збираються поборотися дуже амбітні люди. Те ж саме на наших очах відбулося нещодавно в США, але американський народ від того не страждав і не страждатиме.

Справа в тому, що в США на політичній арені борються між собою американець з американцем, а в нас під маскою українців на арену виходять представники "п'ятої колони" Росії. Тільки про це нічого не кажуть наші "премудрі" політологи.

Сьогодні один з претендентів на майбутніх президентських виборах Віктор Ющенко багато говорить про вступ України в Європейський Союз, в НАТО, про визнання Голодомору 1932– 1933 років як геноциду проти українського народу, про визнання історичного подвигу Української Повстанської Армії. Все це дуже правильні і потрібні Україні справи.

Водночас в Україні чинять вакханалію ті, кому чужі інтереси народу. Панує страшна корупція. Чиновники користуються невиправданими пільгами. Піднімають голови комуно-бандити.

Затяжна боротьба між гілками влади в Україні, звісно, на руку всім її ворогам, таким, як політичний нащадок монгольських ханів Путін і йому подібні. Вони мріють захопити наші чорноземи, багаті надра, Крим, де їм так гарно відпочивалося б!

Тож можна впевнено сказати, що нас чекають не перевибори, а нова політична війна за долю України, до якої маємо підготуватися як слід. У першу чергу, варто об'єднатися в один великий народ, полюбити один одного, відчути, що ми – брати і сестри. В Україні має знову запанувати дух майдану. Тільки треба подбати про те, щоб лідером нації став справжній український державник.

м. Івано-Франківськ

МЕДВЄДЄВ, ТИ НЕ ПРАВИЙ!

Григорій ЯЛОВИЙ, голова КУН

Російський Президент Дмитро Медвєдєв напередодні 75-х роковин Голодомору-геноциду української нації заявив, буцімто в Україні голод був через неврожай. Після цієї заяви зникла повага до нього особисто з боку українського народу. Адже ще живі свідки тих подій, їхні діти та онуки. Серед них і моя родина.

Мій батько – Макар Романович Яловий – народився 1892 року в селі Спаському Новомосковського району на Дніпропетровщині. 1914 року його забрали до царської армії: служив у Петербурзі, в лейбгвардії, охороняв царя, брав участь у Брусиловському прориві, повернувся додому поранений. Треба зазначити, що наше село Спаське заснували троє козаків-побратимів після Полтавської битви. Кріпаків у нашому селі не було, всі жили в достатку, землю родинам наділяли залежно від кількости чоловіків. Моя мати, Марфа Савеліївна Самойленко, була третьою донькою діда Савелія – землевпорядника, який за законом не мав права нарізати землю сам собі. Дід по батькові був старостою села Спаського, мав трьох синів і доньку.

Як розповідала мати, в часи НЕПу жили гарно: мали дві конячки, дві корови, свій плуг, віялку, жатку на два двори. Але настав 30-й рік, почалася "добровільна" колективізація. 1 березня 1932 року народився я – десята дитина в сім'ї. Батько розумів, що нас можуть розкуркулити, і щоб цього не сталося, сам одвів своїх конячок й одну корову до колгоспу та пішов працювати конюхом. Мати до колгоспу заяву не подавали і постійно казали, що "ця влада від антихриста".

1932 року урожай у колгоспі зібрали середній, видали зерно за трудодні. Батько отримав три мішки, одразу змолов на борошно. А восени, якось побувавши у колгоспній "конторі", дізнався, що надійшла вказівка до сільради: додатково зібрати зерно у колгоспників, щоб виконати постанову зі здачі збіжжя. А хто скільки отримав – у конторі записано. Почали з кожного двору забирати все зерно, одержане людьми за свій каторжний труд.

Батько вночі два мішки борошна перев'язав і кинув у криницю, а один закопав у попіл, який з печі виносили, поряд з парканом у дворі. Коли приїхали забирати зерно, батько їм і каже:" Я зерно продав, залишилася тільки кукурудза, адже у мене живих шестеро дітей, їх треба чимось годувати". Не повірили, все кругом перештрикали, нічого не знайшли, а зі злости забрали й кукурудзу навіть з горщика, що стояв у печі.

Через тиждень все село почало голодувати. До Нового року ще сяк-так перебивалися, а потім люди стали вмирати. Хоронили їх інколи просто в городах та садках. Я маму постійно запитував: "А чому в сусідському садку стоять хрести?". Виявляється, там люди поховані. Селом повзли чутки, що деякі голодні батьки їли своїх дітей...

Перед Новим роком батько дістав мішок борошна з-під попелу, третю частину віддав своєму братові Гаврилу, який мав трьох діточок. З борошна варили тільки галушки – кожному по одній на добу – і запивали юшкою.

У березні батько дістав з криниці другий мішок, також поділився з братом. У травні видобув зі схованки третій мішок і так само розділив. Так нас шестеро і троє двоюрідних з голоду не померли. Дякуємо батькові за його винахідливість, добре серце та неабияку волю до життя.

Отже, якщо Президент Росії не знає, що таке геноцид українського народу, то нехай себе не виставляє на посміховисько перед усім світом.

м. Щолкіне, АР Крим

КОД НАЦІЇ

ПОСТСКРИПТУМ

християнською духовністю, а не принесеною зовнішньою формальною християнськістю, яка межує з обрядопоклонством".

Чуєте, сліпі і глухі тяглові воли, що й досі, на початку XXI ст., горнетеся до імперського відділку – церкви московського патріархату, що вам говорить Вселенський Патріарх?! Те саме, що говорив Папа на початку XX ст. Прозрійте і почуйте, нарешті, національно-ялові українці-християни, бо на вашій совісті будуть кров і муки мільйонів свідомих українців, як і на совісті тих, що горнулися на початку XX ст. до московської імперської комуни, зрадивши національно-визвольний український зрив.

Тоді Папа лише осудив нашу недолугість, сьогодні Патріарх Вселенський підказує **Що Робити?**

Кожна релігійна громада має перейти від Московського до Київського Патріархату і покликати в свою церкву священика від цього патріархату та ініціювати творення Української Помісної Церкви. Це завдання громад, бо держава, навіть з українським президентом на чолі, тут безсила!

Чи ви, брати і сестри, є українськими християнами, якщо не чуєте не лише українських патріотів, а навіть Вселенського Патріарха, який досконало знає політику московсько-імперського обрядопоклонного патріархату?!

Ту політику чітко формулюють московсько-імперські ідеологи, цитуємо: "Существование Украины в нынешних границах и с нынешним статусом "суверенного государства" наносит чувствительный удар по геополитическим интересам России. Дальнейшее существование унитарной Украины недопустимо".

"...Не только гавани и пирсы теряем мы с утратой Украины. Мы теряем примерно треть ресурсов страны, более трети современных производств и около трети – давайте говорить прямо! – наиболее ценного для будущего нашей державы генетического потенциала. Именно поэтому подготовка общественного сознания к скорейшему присоединению и на сей раз полному слиянию с ней (Россией) Украины... есть первая и важнейшая задача русской государственной идеологии".

Москва реалізує таку політику через всі доступні канали тиску на Україну під підступним прикриттям Великого договору про "дружбу".

Що ж до національної яловости і волів, то слова ці не ради образи тут вживаємо. Певне, зробив наш письменник страшну помилку, назвавши твір "Хіба ревуть воли, як ясла повні". Прилипло! Не лише московці у своїх геополітичних планах про нас, українців, як про національно ялових, як про волів, про тяглову худобу розмірковують, яка нібито нездатна продукувати національну ідею, національну волю, державну консолідацію, національну гідність, а й більшість осіб, які промайнули в кріслі прем'єр-міністра України, спілкувалися з українським народом, як з волами. Обіцяли і обіцяють наповнити "ясла" харчами, бензином, газом, ще чимось, але ні-ні – українським національним змістом, тобто зробити українську націю власником – господарем своєї держави. А коли перший справді український і банкір, і прем'єр, і Президент В. Ющенко став робити лише перші кроки у державницькому напрямку, вся московська і промосковська рать після озлобленого рикання вдалася до атентату щодо В. Ющенка і тотальної війни проти українства.

Та повернімося до Послання Вселенського Патріарха.

"Натхненниками, організаторами, керівниками і основними виконавцями винищення українців були ті, котрих можна охарактеризувати словами Ісуса Христа (подамо повнішу цитату з Євангелія від Івана для більшої ясности, бо Патріарх використав у Посланні лише короткий її фрагмент з 8: 44. – *Авт.*): "8:31. І казав Ісус до тих юдеїв, які увірували в нього: "Коли ви перебуваєте в моїм слові, ви дійсно будете учнями моїми 32. І спізнаєте правду, і правда визволить вас... 41. Ви чините діла вашого батька". "Ми не з розпусти вродилися, – кажуть йому ті; один лише Отець у нас: Бог". 42. А Ісус їм: "Був би Бог ваш Отець, любили б ви мене, бо я вийшов від Бога і прийшов: не від себе самого прийшов, а він послав мене. 43. Чого ж не розумієте, що я кажу? Бо слова мого ви слухати не спроможні. 44. Диявол вам батько, тож волите за волею батька вашого чинити. А був він душогубець від початку, і правди він не тримався, бо правди нема в ньому. Коли говорить брехню, зо свого говорить, бо він брехун і батько лжі".

Невже ще ясніше мав пояснити Вселенський Патріарх національно-яловим українським виборцям, де треба проявити пильність, невже не закликав він московинську і єврейську діаспори в Україні до покаяння і спокути? Думається, Вселенський Патріарх є прозорим, правдивим і святим у своєму Посланні. І мудрим! Він протокольно, за духовним саном своїм, закликав москвинську і еврейську діаспори в Україні до покаяння і спокути між рядками Послання, нам же виразно в рядках ствердив, що ті діаспори його заклик проігнорують.

Кожен українець і українка зобов'язані, щоб врятувати Україну, заговорити українською мовою і спілкуватися нею з представниками москвинської діаспори на благо їхнього олюднення. Адже ті представники не тупі; вони свідомо і демонстративно зневажають нас і нашу мову, гидують нашою мовою через свою імперську погорду. Вони, бачиш, – "лішь тогда свободно дишат, єслі рєчь родную слишат". А ми, українці, в своїй хаті – бездиханні воли! Чому маємо безкінечно дихати "язиком", яким зачитували смертні вироки мільйонам свідомих українців і заперечували наше існування і нашу мову на нашій землі?! Не місце окупантським залишкам в Україні. Шана тим представникам москвинської нацменшини, які все це розуміють і поводяться по-людському. Вільний розвиток їхнього "язика" в Україні (ст. 10 Конституції) – це відсутність заборони того "язика" і вільне його використання в життєдіяльності общин, землячеств москвинської нацменшини, але ніяк не злісне ігнорування державної мови та фактичний саботаж всебічного розвитку і функціонування її у всіх сферах суспільного життя на всій території України (та ж ст. 10 Конституції), ніяк не політична боротьба за запровадження "язика" колишнього окупанта України – убивці української мови та культури в статусі державної чи офіційної мови.

Всякі такі антиконституційні дії заборонені (не передбачені) міжнародною "Конвенцією про забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин", яку ще в 1994 році підписала Україна, але до цих пір не привела у відповідність до неї Кримінальний кодекс України і Конституцію, що є грубим порушенням ст. 9 Конституції. Певне, тому будь-який провокатор "чечетов" у Верховній Раді, у будь-якій сфері суспільного життя і на будь-якому клаптику території України протиправно, нахабно і безкарно насаджує нам свій "язик", а ми, національно-ялові, терпимо таке.

Треба усвідомити просту істину – доки ми, українці, кожен на своєму місці, не почнемо проявляти національну українську волю господаря своєї держави, доти нас не будуть поважати інші народи, нам будуть у вічі казати те, що сказав колись Папа і говорить сьогодні Вселенський Патріарх. Над нами будуть чинити заходи ("на сей раз по полному слиянию с "Россией" Украины"), як над національно-яловими неповноцінними соціальними тваринами, що мріють лише про "повні ясла", а не про національну гідність. Недостатньо і підло скиглити над ровами, заваленими трупами замордованих голодними морами десятків мільйонів українців, і одночасно бути байдужими до процесів відродження своєї національної гідности.

Мовчать, на жаль, в Україні психологи, історики, політики і пустослови-заробітчани від політології про конкретне найголовніше, найважливіше і єдино рятівне для нашої нації. Першим про це конкретне сказав нам із закордону Орест Субтельний: коли послали українських діток під Крути відбиватися від московської орди (і ті героїчні діти прославили Україну на віки!), дядьки-хохли-воли сотнями тисяч, поховавши у стріхах рушниці, дивилися із-за своїх хлівів і гнійників на те, що відбувається, і розмірковували: будь-яка влада нас з наших посад від ріллі, свиней і гною нікуди не скине, бо немає нижче посад.

І, здається, єдиний поки що, ваш покірний слуга наважився оприлюднити, завершуючи думку О. Субтельного, страшний для хохлів-волів висновок: є куди скинути: на два метри нижче ріллі і гною, в рови. І скинули мільйони убитих голодом не лише тих дядьків-хохлів-волів, а і їхніх дітей, дружин, батьків, і є в тому логіка (воли кінчають на скотобійні) та Боже застереження – людина не має права жити мрією лише про повні "ясла", зраджуючи людську і національну гідність. Ось цей висновок-постскриптум і винесений у заголовок статті!

Вдумаймося в попередження українського мислителя Р. Кіся і зробімо висновки: "Речникам націократії ще абсолютно бракує того, на що вони мали б опертися в самому соціумі у своїй боротьбі за українську Україну... Бракує самої українськости у народі. Бракує – розплющмо очі – самого достатньо сконсолідованого (а також цивілізаційно та культурно добудованого) народу. Замість відносно цілісного етнополітичного організму – змарґіналізована медузоподібна маса: замість демосу – вульгус, замість популюсу – охлос... Ось чому неможливі ще – навіть на рівні настроїв та якихось більш-менш масових аспірацій – ані здорова націократія, ані ліберальна підтримувана самим демосом (і насамперед здатним до самоорганізації громадянським суспільством) – демократія... Адже і перша, і друга мають за реальний субстрат свій діяльний і дійовий суб'єкт – зрілий народ, а не аморфну юрбу. Нам усе ще багато чого бракує. Бракує не лише волі бути самими собою, бути українцями. Бракує, на жаль, цивілізованости. Власне, вона (цивілізованість промисловця, ученого, фермера, політичних провідників, нормального "середнього" бюргера-обивателя і т. д. і т. п.) мала би витягнути також і увесь наш новоукраїнський ланцюг. Підняти цим ланцюгом "шлюзи" і, врешті-решт, випустити довгостримуваний наш потік у своє історико-цивілізаційне русло. Русло, що осторонь Азіопи.

Повернімося знову до трьох українських криз (криза людини, ідентичности та культурно-цивілізаційного середовища). Нагадаю, це процеси і явища, які нині є всеосяжними, діють у всьосвітнім масштабі). Однак, поміж кількісно великих (багатомільйонних народів) сьогодні лише в Україні (а в Європі ще тільки у білорусів) криза особи, культури та національної самосвідомости дійшли до фатальної межі, що за нею вже (за якихось 2–3 покоління) – небуття самої нації (а не лише втрати державности). Йдеться про ту межу, поза якою – зникнення самого народу із культурологічної мапи людства.

Проста аксіома: для того, аби будувати своє, дбати про своє, бути мотивованим до дієвого життєтворення чимось своїм, треба насамперед стати собою, бути собою.

Наш Президент В. Ющенко іде шляхом порятунку, оздоровлення української нації і держави, відродження нашої національної гідности, культу наших національних героїв.

Справа за нами, брати і сестри українці. Очистити Україну від імперської скверни – імперських ідолів у камені і металі, від їхніх імен і псевд у назвах населених пунктів і вулиць і т. ін. – це справа українських громад і державних адміністрацій на місцях. До цієї масової акції очищення закликав Глава держави. Повернення в Україну національної пам'яти, здорової народної моралі і гідности, символіки і топоніміки з увічненням нашої історії від Трипільської до сучасної визвольної доби засвідчать світові, що ми стаємо на незворотний шлях національного буття.

Микола БІЛИЙ

ДО РЕЧІ

М.ХРУЩОВ ПРО ГОЛОД В УКРАЇНІ 1946-1947 років

На зустрічі делегації Президії ЦК КПРС і членів Політбюра ЦК Польської Об'єднаної Робітничої Партії, яка відбулася 19 жовтня 1956 року в Варшаві, Хрущов репостуючи В. Ґомулці, так стверджував дружбу Москви до Польщі:

"Я міг би вручити вам, дорогий тов. Ґомулка, список осіб, що впали жертвою канібалізму в 1946-47 роках в часі голоду в Україні, а в тім часі ми давали вам збіжжя, давали вам не його надлишки, а відривали його від живого тіла нашого народу. Ось який наш стосунок до Польщі." 8.02.1946 року в Москві підписано радянсько-польську умову про доставку Польщі 200 000 тонн зерна. І вже 9.02.1946 року до Польщі (Перемишля) прибув перший транспорт українського зерна. Друга угода про доставку Польщі 100 000 тонн зерна була підписана в Москві 12.10.1946 року.

(...) "Радянський Союз помагав і помагає Польщі. В 1946 році був голод в Україні, був канібалізм (запитайте Ванду Васілєвську), а ми доставляли вам збоже".

Ось чому був голод в Україні в 1946-47 роках, а українське зерно Москва продавала не лише до Польщі.

Записки зроблені Іваном Феліксовичем Дзєржинським, сином Фелікса Дзєржинського, референтом Відділення ЦК КПРС у справах зв'язків з Комуністичними партіями. На згаданій зустрічі він був перекладачем зі сторони московської делегації. Записки (нотатки) Дзєржинського опублікував московський історик проф. Олександр Орєхов у науковому часописі Інституту Слов'янознавства РАН "Слов'янський Альманах-2007". Москва 200Н. с.460-509. Оригінал "Записки" знаходиться а Актах М. Хрущова Росдержархіву Новітньої Історії.

Підготував Степан СЕМЕНЮК

ПЕРЕЖИТЕ

ГОРИ, СВІЧКО!

Марія ПРОКОПЕЦЬ,
член районного проводу КУН

Є в Самбірському районі на Львівщині село Воля, оточене з усіх боків горами, вкрите чудовими лісами.

Воля, Воля... Милуючись розкішними краєвидами, я часто замислювалася: хто дав селу таку славну назву?

Волинянин, керівник районного проводу КУН Володимир Васюта розповів мені, що люди в цьому селі споконвіку були гордими і волелюбними, жили дружною громадою, не підкоряючись ніяким зайдам.

Яскравим підтвердженням цього стала ініційована Володимиром Васютою районна акція "Українці! Пам'ятаймо своїх героїв!". Готуючись до акції, велику пошукову роботу провів сам Володимир Васюта, члени осередку КУН в с. Волі на чолі з Петром Куснем, вчителі та директор школи Ігор Созанський, сільський голова Орися Фасоляк, старожили села...

Сонячного затишного дня на шкільному подвір'ї зібралися юні й сивочолі воляни. Біля могили героїв золотилися прапор Незалежної України та знамено села Волі. Біля імпровізованої сцени вишикувалися у почесній варті юні КУНівці.

Ведучі свята Оксана Петрівська та Віталій Іващак відкривали дійство. Звучить гімн Українських Націоналістів "Зродились ми великої години"... Наймолодший член КУН та юна волянка поклали до могили героїв вінок Пам'яті...

Як хвилюючий екскурс в героїчне минуле звучить виступ голови районного проводу КУН Володимира Васюти. Він називав імена волян Іллі Темника, сина Олексія, та Романа Шумихи, сина Петра, які боролися за нашу волю в рядах Української Галицької Армії. На честь героїв засвічується свічка. Мов зачаровані, всі слухають "Стрілецький романс" у виконанні Віталія Іващака.

В час боротьби з комуно-більшовицькими московськими зайдами одинадцять вихідців із села стали на визвольний шлях як члени ОУН, воїни УПА. Нині двоє з них (Васюта, який і нині живе у Волі, та Антоніна Дик, котра мешкає в Самборі) продовжують служити Україні. Дев'ять героїв полягли в боях з НКВС: С. Ощипок, І. Старушкевич, Ф. Топольницький, П. Тодорович, І. Юрчак, М. Дик, М. Шашлик, В. Тодорович, Катерина Ощипок.

В їхню пам'ять засвічується світильник, звучить молитва. У боротьбі за визволення в селі Воля полягли члени ОУН – вояки УПА, що народилися в інших місцях: О. Зачко ("Кобзар") зі Старого Самбора; А. Добрянський ("Морозенко") зі Старого Самбора; "Світлана" – ім'я та прізвище невідомі, з Харківської області, член боївки СБ ОУН. Невідомий повстанець, який згорів у хаті Матківського при облаві військ НКВС; Михайло Булавка – невідомо звідки.

П'ятого грудня 1944 року майор НКВС Островерзький без суду та слідства розстріляв тридцятилітніх Л. Винарчика та А. Винарчика, тридцятитрирічного В. Ленартовича.

Двадцять п'ять мешканців Волі стали політичними в'язнями – були засуджені на 10–25 років позбавлення волі та каторжних робіт. Серед них парох села М. Матюк, сотник УГА, курінний Армії УНР, церковний та громадський діяч Я. Кисілевський.

Доле наша, доле... Скільки людей, цілих сімей було виселено з рідної землі... Де загубилися ви, діти України? Ведучі зачитують їхні імена, і суворішають очі присутніх.

Згадуються і ті, кому випала честь бути мобілізованим в Червону Армію після "визволення" нашої землі від німецьких окупантів у 1944 році. Сорок двоє молодих, дужих юнаків та чоловіків віком від 18 до 43 років стали гарматним м'ясом. Дехто загинув у 1945 році, всі інші – у жовтні–листопаді 1944 року, живим не залишився жоден.

Гори ж, свічко пам'яті! А ми заспіваємо пісню Волі, за яку гинули найкращі сини та доньки нашого народу. "Ще не вмерла Україна і не вмре ніколи!"

НЕХАЙ ЦВІТЕ КАЛИНА НАШОЇ ПАМ'ЯТИ

Марія ГОГОЛЬ,
голова товариства політв'язнів

Кожна річниця Української Повстанської Армії – то велике всенародне свято, яке наводить кожного патріота на глибокі роздуми. УПА боролася з трьома окупаційними режимами без допомоги ззовні, тільки тією зброєю, яку відбирала від ворогів. Це виняткове український феномен.

УПА діяла як на заході, так і на сході України, налічувала в своїх лавах близько півмільйона осіб. Мільйони українців допомагали їй, хто як міг. У вир визвольної боротьби були втягнуті молодь, старші люди, навіть діти.

Французький генерал Де Голь недаремно стверджував, що якщо б він мав таку армію, то німці не топтали б землю його батьківщини.

УПА – це найкращі сини і дочки нашого народу, цвіт нації. Їхня героїчна боротьба оспівана у повстанських піснях, які яскраво віддзеркалюють сторінки нашої трагічної історії:

Сьогодні нас Карпати зустрічають,
А завтра, знай, Волинь зустріне нас,
Відтак підемо аж на Київ,
Полтаву, Харків, рідний наш Донбас.
І так весь час ми чайкою літаєм,
Із лісу в степ широкий ми ідем,
Ми свято вірим в нашу перемогу,
Що Україні волю принесем.

Багато тих пісень, і кожна відлунює болем у серці, особливо коли бачимо, як сьогодні у Верховній Раді нащадки кадебістів виступають проти визнання воїнів УПА героями України.

Таке враження, що в їхніх жилах тече жовч, а не кров. Вони не приховують ненависти до всього українського. Їм передали естафету батьки, які чинили злочини, спалювали села, на Сибір вивозили цілі сім'ї, інтелігентів саджали в тюрми.

Після 1945 року створювали спецзагони КДБ для так званої "зачистки", використовували всілякі провокації, щоб очорнити саму ідею визвольної боротьби Української Повстанської Армії. Тож схилімо голови перед світлою пам'яттю наших Героїв. Вічна їм слава і пам'ять!

м. Свалява Закарпатської обл.

ПОСТАТЬ

ОСТАННІЙ ВИСТУП ЮРІЯ ТЮТЮННИКА

Микола БАРБОН

Ще 1951 року, перебуваючи в другому норильському таборі "Каеркан", я через галичан познайомився з моїм київським земляком Олександром Чапівським, 1903 р.н., якого 1921 року заарештувало Київське губчека як неповнолітнього буржуазного націоналіста. Він довго сидів у слідчій тюрмі в Києві у Липківському провулку, де бачив, як ночами розстрілювали людей і як молодих парубчаків чекісти використовували для копання ям на Лук'янівському цвинтарі та за заводом Артема, де хоронили страчених. Потім Чапівський відбув один рік на Соловецьких островах. Звільнившись, поїхав до Харкова, де вступив до кооперативного інституту, приховавши перебування в радянських таборах.

У ті роки ще не було чекістської реєстрації та анкет. Він у Харкові жив у гуртожитку на Холодній Горі й почув, що тут видатний український отаман Юрій Тютюнник читає лекції-спогади про методи партизанської війни. Олександр Чапівський із групою однодумців ходив на ті лекції. Тоді мало кому було відомо, що отаман, націоналіст Юрій Тютюнник нелегально перейшов радянський кордон, щоб організувати в Україні національне підпілля та повстання проти більшовицьких окупантів. Але чекісти, що пробралися в національні штаби за кордоном, дали йому "липові" явки, яких він в Україні не знайшов, і підпілля не організував.

Чапівський розповідав про Юрія Тютюнника як людину сильної волі й чесності. Його зрадили, заарештували. Але він потрапив під політичну амністію – і його не розстріляли. Дозволили жити в Харкові під наглядом Харківського губчека. Чапівський згадує, як вони, студенти, ходили слухати спогади отамана. Перед початком лекції на сцену вийшов радянський адміністратор у поношеній шкірянці, перед яким лежала купа записок з проханнями надати слово. Він мовив: "Список ораторів достатній!" Вже збирався дати слово доповідачам, аж раптом увагу привернула високо піднята рука в кінці зали.

– Що там ще? – невдоволено буркнув адміністратор.

– Прошу слова!

– Вибачте, список ораторів уже складений.

– Але я подав заяву на самому початку.

– То ви "за" чи "проти"? – спитав голова.

– Прошу вибачення, це я скажу з трибуни.

Слова були мовлені рішуче, і зала дружно підняла крик.

– Дати слово! Дати слово! Це ж диспут, а не прокурорський допит!

Тільки тоді адміністратор махнув рукою.

Із глибини зали йшов чітким військовим кроком до трибуни невідомий студентам чоловік. Невисокий, але кремезний, широкоплечий. У нього було чисто виголене, майже квадратне підборіддя, на лоб спадав русявий чуб, сірі розумні очі, що виблискували холодною крицею, сяяли.

Хто це? Хто це? – перепитували присутні один в одного.

– Ваше прізвище? – спитав адміністратор, коли оратор піднявся на трибуну.

– Мене зовуть Юрко Тютюнник.

– Що за ідіотські жарти!? – крикнув якийсь більшовицький слухач.

– Ніяких жартів, – відповів чоловік на трибуні. – Я той самий Тютюнник, про якого ви й подумали. Отаман Тютюнник!

В залі запанувала тиша. Отаман Тютюнник! Це ім'я в ті роки в Україні ще було на вустах. Перший соратник Симона Петлюри, яскравий патріот-націоналіст, державник, самостійник, керівник національних полків; організатор та ідеолог "вільного козацтва", командир гайдамацької "Залізної дивізії". Усім відома його чотирирічна боротьба на Правобережній Україні, Херсонщині, Таврії, в Галичині, на Волині і останній невдалий листопадовий рейд із Польщі на Київ з трагічним Базаром, звідки сам ледве вирвався через Збруч до Польщі. По хвилі тишу перервав гомін у залі. Тут було багато більшовиків, які воювали з ним. Одні піднімалися з місць і викрикували слова протесту, інші бігли до трибуни, щоб схопити й зв'язати Тютюннику руки.

Юрій Тютюнник

Голова зборів поінформував публіку, що Юрій Тютюнник амністований радянською владою.

І той заговорив. Заговорив петлюрівський отаман про нерівну боротьбу українського народу, про Листопадовий рейд у 1921 році, про трагічний Базар. У кінці промови він зробив висновок з приводу дискусії, яку на все життя запам'ятав Сашко Чапівський.

Тютюнник мовив:

– Тут виступаючі розійшлися в поглядах ідейного змісту. Частина ораторів вважає, що автор критикував національний рух в Україні, інші вважають, що я його ідеалізую й виправдовую.

Я був не тільки лідером націоналізму, а й командуючим армії націоналістів, і керівником національного підпілля. Тому маю досить досвіду в цій справі...

Крик у залі заглушив його слова, але він закінчив, трохи зачекавши.

– Заявляю: коли б виявив у моїй підпільній групі націоналістів, яких я послав у підпілля в Україну...

Шум протесту перервав його промову. Але одразу аудиторія затихла. Кожен хотів почути, що скаже отаман-націоналіст Тютюнник.

І він мовив:

– То я наказав би таких роззяв розстріляти! – і пішов з трибуни.

Юрба в проході розступилася перед ним, сотні очей проводили його, в залі запанувала абсолютна тиша.

Це був останній виступ Тютюнника в Харкові – тодішній столиці більшовицької України. Більше – згадує Чапівський – Тютюнник не виступав публічно в радянських аудиторіях. Він десь зник. Очевидно, його таємно ізолювали й десь стратили.

* * *

Чапівський Олександр Федорович – український націоналіст, який працював під час німецької окупації в торгівлі, в Київ був привезений чекістами з Праги й засуджений на 10 років гутабів. Помер у 1991 році в Києві. До самої смерті залишався полум'яним патріотом.

КУЛЬТУРА

Світлана БАДЕРА

ЧАРІВНИЙ СВІТ ТАНЦЮ

Відбулася важлива мистецька подія – підбиття підсумків VIII художньо-мистецького конкурсу "Чарівний світ танцю", що проводився "Благодійним фондом "ЛІРОС" за підтримки Департаменту гуманітарної політики Міністерства оборони України й Будинку офіцерів Збройних Сил України.

Гала-концерт "Чарівний світ танцю" об'єднав найяскравіші хореографічні колективи міста, у їхньому виконанні глядачі побачили не лише народні та естрадні танці, а й найпопулярніші фрагменти з класичних балетних творів, майстерно виконані бальні танці.

І для журі вибрати переможців серед великого розмаїття стилів та напрямів хореографічного мистецтва, в яких діти показали красу та велич рідного краю та народу, було нелегким завданням.

Фестиваль вилився у велике дитяче свято. Були нагороди, дипломи та подяки, подарунки, святковий концерт; танці у виконанні хореографічних колективів "Веснадія" та "FORS", "Школи Ганни Дубіної" та "Славутич", "Екстрім" та "Щедрик", Вітерець" та "Феєрія"; справжнім творчим дарунком стали виступи Анастасії Сідельник та Ігоря Ковалька, у виконанні яких глядачі побачили хореографічну картинку "Діалог". Їхній виступ довів усім присутнім, що мовою витончених рухів можна сказати набагато більше, ніж словами. Відкривав концертну програму хореографічний відділ школи мистецтв управління освіти Деснянського району у Києві.

Мета проекту – розвивати творчі здобутки та майстерність, надихаючи дітей на створення нових вдалих рішень й знахідок, досягати нових перемог, які дають старт подальшому творчому життю, розвитку.

Це свято має стати прикладом для наслідування, тому що нині, коли всі дуже переймаються проблемами національної культури, виголошуючи зворушливі заклики про необхідність відродження багатовікового надбання, а коли доходить до справи, то знаходиться безліч інших нагальних проблем, на культурні ж не вистачає ані часу, ані коштів. Але нічого відроджувати не потрібно – народне мистецтво не зникло. Підтвердженням тому є фестиваль, який вкотре довів, що творчий потенціал юних талантів є невичерпним. І не треба великих зусиль, необхідно лише трохи підтримати дітей, а користь від того буде неоціненна. У свою творчість діти вклали всю душу, всю свою щиру любов до рідного краю, і якщо більше приділяти уваги дітям, розвитку духовности та творчости – то й значно зменшиться необхідність перейматися проблемами підліткової злочинності, лікування від всіляких залежностей та СНІДу.

Учасники конкурсу народилися вже у вільній незалежній Україні, їм будувати майбутнє країни, жити в ній. Але від того, чому їх навчатимуть сьогодні, залежить не лише їхнє майбутнє. Це розуміють всі, та одного розуміння замало. Якщо потурбуватися завчасно, – можна з впевненістю сподіватись на очікуваний результат.

У кожного народу найсвященнішим скарбом завжди були, є і будуть діти. Дітям – мамина колискова, татова подорож рідним краєм, дідова казка, бабусина вишиванка. Дітям – родова наука, перша ягода і найтепліший одяг. Дітям – раннє сонечко і солов'їна пісня. Все найкраще народ віддає дітям. Так робить і справжня народна держава. Щоправда, ми поки що цим похвалитися не можемо. За роки незалежности наша держава недодала дітям і матеріально, і духовно, і в охороні здоров'я, і в культурному забезпеченні. І тільки безмежний талант народу любити і виходжувати своїх дітей рятував ситуацію.

Духовність потрібно вирощувати, починаючи з маленьких років. Діти дарують нам свій талант – а їм потрібно подарувати все, що можливо.

Віриться, що не залишать без уваги дитячу творчість ті, від кого насамперед залежить її розвиток, а отже, і майбутнє національної культури та духовності, дитячі думки про майбутнє, сприйняття оточуючого світу та його відтворення за допомогою символів, рухів, мрії та почуття всіх, хто відгукнувся на девіз фестивалю-конкурсу. Отже, він є символом творення сучасної національної культури, залучення молодого покоління до суспільно корисної діяльности. Не за один рік виростають нові таланти. Тож необхідно допомагати їм наполегливо оволодівати знаннями, творчо мислити, розвивати свої здібності й обдарування, щоб знайти своє покликання, обрати правильний шлях у житті.

Світлини Лілії БАДЕРИ

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

ШКОЛА УКРАЇНЦЯ

На прилавках книгарень столиці з'явилися книги відомого українського громадсько-політичного діяча Івана Діяка.

Так, у праці "Хто захистить наш народ і державу: Комуністична партія України чи Українська комуністична партія?" автором здійснено спробу дослідити й осмислити діяльність Компартії України впродовж її існування, наслідки цієї діяльности для українського народу. Простежується справжня сутність КПУ як постійного слухняного виконавця чужоземної волі, аналізуються дії сучасних комуністів, зроблена спроба змоделювати можливе майбутнє України в разі їхнього повернення до влади. Дослідження минулого здійснено на основі принципів об'єктивности й історизму, з використанням колишніх таємних документів, які переконливо свідчать про справжню роль комуністичної партії в страшних злочинах проти свого народу.

В іншій книзі "Українське відродження чи нова русифікація" автор досліджує та осмислює витоки сучасного важкого становища української мови в нашому суспільстві. Подається докладний аналіз переслідувань української мови протягом століть та політики денаціоналізації нашого народу з боку різних загарбників. Викривається справжня сутність апологетів двомовности в Україні як слухняних виконавців їхньої волі. Мета цієї роботи – з'ясувати, які саме заходи потрібно вжити для поліпшення мовної ситуації в Україні та зміцнення української державности.

У книзі "Україна – Росія" автор зазначає, що відносини з Росією традиційно посідають значне місце в українському житті. На жаль, часто вони носять проблемний і навіть конфліктний характер. Ця книга є спробою дати належні оцінки головним проблемам україно-російських відносин, а також викрити перекручування нашої історії, котрих припускається російська політика для досягнення своїх цілей. При цьому автор намагався широко використовувати роботи відомих російських учених: М. Карамзіна, М. Погодіна, В. Ключевського, С. Соловйова, багатьох сучасних дослідників, а також архівні матеріали.

"Українська національна ідея" присвячена темі української нації та національної ідеї. Вона містить детальний науковий огляд історії та формування нації, її еволюційного розвитку, а також відображає спектр існуючих думок щодо української національної ідеї. Окремо подається порівняльний аналіз національних ідей інших народів та приклади їхнього безпосереднього впливу на історичні долі цих народів.

Нова книга "Національна трагедія і боротьба за незалежність" присвячена осмисленню історичного досвіду України. Особлива увага приділяється встановленню і поясненню зв'язків між причинами наших поразок та їхніми наслідками. Уважно розглядається феномен зрадництва та людської амбіційности й вождізму в українській еліті, їхня роль в трагедії всієї української нації. Крізь призму історичного досвіду України проаналізовані явища сучасного політичного, культурного, економічного життя в нашій країні. Деталізовані сьогоднішні аналогії тих негативних тенденцій, які раніше призводили українську націю і державу до поразок. Адже, як свідчить народна мудрість, той, хто попереджений – наполовину переміг.

Подібне можна сказати і про наступну працю Івана Діяка – "Маніфест українця". З урахуванням проаналізованого історичного досвіду та змальованих у першій книзі загроз, маніфест формулює позицію українця, що дасть достойну відсіч усім загрозам. Адже саме з чіткого формулювання своїх вимог та їхнього усвідомлення розпочинали шлях до історичних перемог всі великі європейські нації. Автор висловлює впевненість, що українська нація не стане винятком в європейській сім'ї.

Іван Діяк зробив книги цікавими і доступними для широкого кола читачів. Вони розраховані на всіх, кому небайдужа доля Вітчизни, є справжньою школою українця.

Григорій ЛУК'ЯНЧУК

ДРУЗІ

ТРИ КІЛОГРАМИ НАСОЛОДИ

Наталка ПОЗНЯК-ХОМЕНКО

"Ви вже вибачайте, що я привіз до України лише 7 книжок, – виправдовувався на презентації антології світової поезії XX століття в білоруських перекладах "Голоси з-за небокраю" її автор і упорядник Міхась Скобла. – Хотів більше, але кожен том важить близько трьох кілограмів, тож ручка дорожньої валізи почала просто відриватися". Усі ці сім томів він так і залишив у Києві – як подарунки друзям і тим, кого цікавить білоруський переклад (серед останніх – і видавництва "Смолоскип" та "Факт", завдяки яким став можливим приїзд Міхася до Києва), а на всі пропозиції відкупити чи бодай дізнатися про вартість книги він відповідав: "Заробляти гроші я буду в якійсь іншій країні".

Узагалі, Міхась Скобла – явище в білоруській літературі знакове. І не лише тим, що від Бога має неабиякий талант поета, перекладача, есеїста, а ще вміє відчувати імпульси рідної землі, в яку вріс і корінням, і серцем – це і в Україні не така уже й велика рідкість. Але те, що в такій творчій натурі органічно поєднується ще й талант доскіпливого пошуковця, здатність щиро й неупереджено цікавитися творчістю своїх побратимів по перу – це не може не викликати поваги. Хоча сам Міхась до цього ставиться просто: "Набирати на комп'ютері гарні вірші – це ж насолода".

Насолода насолодою, але праця тут теж вкладена колосальна. Книга, яка творилася чотири роки, на 865 сторінках вміщує твори 658 поетів, починаючи від Гомера і до наших сучасників. Серед них – і вірші Рабіндраната Тагора, Стефана Малярме, Александра Пушкіна і навіть Далай-Лами та Івана Павла II, які вперше прозвучали білоруською. Тут є переклади із 57 мов, зроблені 198 перекладачами. Більшість із них Міхась скрупульозно вишукував серед творчого доробку друзів, на сторінках часописів, дещо було зроблене на його персональне замовлення спеціально для антології. Є тут переклади і з доволі екзотичних мов – тибетської, мальгаської. Багато текстів відшукані в архівах, є переклади, зроблені на Колимі, в сталінських таборах, в еміґрації. А ще – Міхась до кожного імені перекладача додав свою хвацьку, іронічно-розкуту авторську анотацію, яка геть випадає із заскорузлого академічного стилю, але вирозорює суть людини незгірш самих перекладів.

В українців до антології "Голоси з-за небокраю" інтерес особливий. Так склалося, що українська поезія тут представлена найповніше – 54 автори від Тараса Шевченка та представників "Розстріляного Відродження" до сучасних – Ліни Костенко, Оксани Забужко, Ігоря Римарука, Романа Скиби, Івана Андрусяка тощо. Серед перекладачів, які запропонували свою інтерпретацію творчості українських колеґ, – відомі в Білорусі (й не тільки) поети Максім Багдановіч, Янка Брыль, Уладзімір Караткевіч, Ригор Барадулін, Алесь Рязанов, Андрей Хадановіч, сам Міхась Скобла. І хоч би хто там що казав про доцільність чи недоцільність перекладів із близьких мов, надзвичайно цікаво було почути з вуст Міхася, як звучить та ж Ліна Костенко по-білоруськи:

...І іх дамоў прывозіў
конь стамлёны,
І ў іх было каханне, бы ў мяне.
І іх хапалі жонкі за страмёны
І кленчылі ў згарчэлым палыне.
А там, а там...
Адчайны клёкат бою,
І звон мячоў агучваў далячынь.
Маё каханне! Я перад табою.
З маіх начэй і дзён
маіх ня згінь.

До речі, "Голоси з-за небокраю" – це друга фундаментальна праця Міхася Скобли. У 2003 році побачила світ не менш вагома його антологія білоруської поезії XX століття "Краса і сила" ("Нація і держава" писала про неї, – *ред.*). На жаль, українцям похвалитися чимось подібним наразі не випадає: чи то поетів та поезії забагато, чи такого ось Міхася Скобли хронічно не вистачає...

ЩОЙНО З ДРУКУ

"УКРАЇНА – ЗЕМЛЯ КОЗАКІВ"

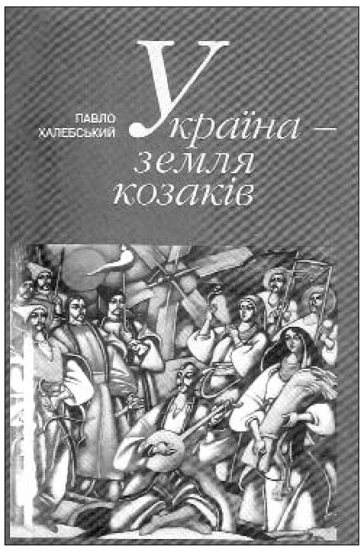
Світлана КОРОНЕНКО

Це, ясна річ, книга особлива – побачена очима Павла Халебського, сина православного патріарха Макарія Третього. Вона посідає чільне місце не лише поміж творів усіх іноземців, які писали про Україну. Вона вкрай важлива і для нас, українців. Не випадково Володимир Яворівський пише в післямові до неї: "Прочитавши книгу, ви станете українцем, якщо до цього не були ним...". Так, це справді унікальний історичний документ нашої нації, що його подарував нам син православного патріарха Макарія Третього Павло Халебський після своєї подорожі землями козаків у середині XVII століття.

"Блаженні наші очі за те, що вони бачили, блаженні вуха наші за те, що вони чули, блаженні серця наші за пережиті нами радість і захват у країні козаків!" – пише в своєму щоденнику допитливий і захоплений подорожанин після завершення цієї одіссеї, і саме ці слова виносить в епіграф його книги упорядник та коментатор Микола Рябий, що, без будь-якого перебільшення просто натхненно здійснив усю цю роботу. Він виокремив зі спогадів Павла Халебського всі ті місця, які стосуються України, пояснив читачеві все необхідне, доповнив текст цікавим історичним матеріалом. І це дає читачеві змогу передумати над тим, як неймовірно руйнівницьки попрацювали час а також вороги і "добрії люде" на нашій землі.

Звичні назви українських сіл і міст та містечок. Здається, такі буденні і такі нічим не примітні. Але ось звучать вони з повіствування патріархового сина, звучать із контексту далекої історії: "Ми вирушили з Умані...", "Ми виїхали з Богуслава...", "...дісталися до містечка Обухівка", "...удосвіта виїхали з Басані", "...приїхали ввечері до великого впорядкованого міста Прилуки з великим укріпленням", "потім вирушили на поклоніння до ближнього Густинського монастиря в ім'я Святої Трійці..."

Кагарлик, Черкаси, Сміла, Корсунь, Медведівка, Бровари... – на тій чи іншій сторінці звучать ці назви, і повсюдно – неповторні прикмети тогочасного життя й боротьби нашого народу. Є там і розповідь про подорож автора в землю московитів, є його надзвичайно цікаві спостереження. Є зіставлення ментальності двох народів – "козацької людності" та московитського посполитства.

І ще один важливий момент. "Україна – земля козаків" побачила світ із благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України" Філарета. Це – своєрідний наголос на тому, що видання подорожнього щоденника сина патріарха Макарія Третього Павла Халебського – Богоугодна справа.

ВІД АВТОРА

СОЦІАЛІЗМ І ХОЛЕРА

Іван АНДРУСЯК

4 грудня у південноафриканській крані Зімбабве оголошено надзвичайний стан. Здавалося б, що нам до того? Зімбабве бозна де, з Україною ця далека південноафриканська держава дуже мало пов'язана, ба, навіть невідомо, чи є там нині хоч один українець... Тим не менше, події, які там відбуваються, не можуть не жахати кожного притомного мешканця планети, і українців у тім числі. Та не лише це привертає нашу увагу до Зімбабве – адже ця країна нині є чи не найвиразнішою ілюстрацією того, до чого призводить захоплення правителів соціалістичними й комуністичними ідеями, котрі неодмінно мусять бути "заборонені до вжитку" в усьому світі так само, як уже заборонені ідеї нацистські!

Отож, у Зімбабве ще з серпня вирує епідемія... холери. Саме так – холери! Свого часу ця хвороба була вкрай небезпечною й забрала чимало життів – проте це було, за нашими мірками, "колись". Адже цивілізований світ давно з нею впорався, ба, більше – нині медики вважають, що лікування холери загалом нескладне. Ясна річ, нескладне в нормальних умовах – умови ж зімбабвійські від нормальних, м'яко кажучи, дуже далекі. За чотири місяці епідемія там набула вражаючого розмаху – поширилася на всі вісім провінцій і навіть перекинулася в сусідні Південно-Африканську Республіку та Ботсвану, уряди яких, на відміну від соціалістичного зімбабвійського, одразу ж ужили заходів, виставивши на кордонах санітарні пости. Зімбабвійські ж урядовці злегковажили – і тепер у цій країні лише за офіційними даними (які можуть суттєво відрізнятися від реального стану справ) хворих на холеру є близько 150 тисяч, і вже близько 600 людей померло. І за цей час міністр охорони здоров'я Девід Паріреньятва спромігся лише на один "запобіжний захід": порекомендував співвітчизникам... не подавати один одному руки під час привітання, щоб не поширювати інфекцію!

Тим часом організація "Лікарі без кордонів", яка намагається працювати в охопленій епідемією країні, називає головною причиною спалаху інфекції крайню бідність. У деяких райони Зімбабве місяцями не подається підготовлена до вживання вода – а це ж Африка з її вбивчим субекваторіальним і тропічним кліматом (якщо ми нічого про цей клімат не пригадуємо зі шкільних уроків географії, то можемо уявити собі, що це таке, бодай із пригодницьких романів Жуля Верна, які в дитинстві читали всі). Біженці розповідають, що в містах не працюють туалети, і люди змушені справляти природну потребу де завгодно. Мало того: водопостачання нещодавно було відключене навіть у столиці Хараре, бо в колекторі виявили бактерії холери, а в уряду немає грошей на те, щоби придбати необхідні хімікати, якими можна очистити воду. Тим часом президент Зімбабве Роберт Мугабе нещодавно витратив півтора мільйона доларів лише на святкування свого 83-го дня народження!

Зімбабве, яка колись називалася Південною Родезією й була колонією Великої Британії, здобула незалежність 1980 року, й відтоді нею править диктатор Мугабе. Йому дісталася в управління направду найбагатша африканська країна. Потужна гірничодобувна промисловість, найкраще на континенті сільське господарство, обладнані за європейським зразком заклади медицини й освіти... Ось лише управляли всім цим здебільшого кваліфіковані білі поселенці, вихідці з британських островів, а Мугабе хотів усе прибрати до власних рук – і захопився соціалістичними й комуністичними ідеями. Ясна річ, соціалізм і комунізм – ідеальні засоби для того, щоб усе зруйнувати! Отож, диктатор з початку 1990-х починає втілювати ці ідеї в життя, відбираючи ферми у кваліфікованих білих спеціалістів під приводом, що "земля має належати тим, хто працює на ній споконвіку". І земля заростає бур'янами, ферми руйнуються, сільське господарство занепадає, люди втрачають роботу і засоби для життя... Нині 80 відсотків зімбабвійців безробітні, кілька мільйонів змушені були стати біженцями, а інфляція сягнула нечуваних "вершин" – 231 мільйон відсотків на рік! Нещодавно уряд ввів у обіг нову купюру – 200 мільйонів місцевих доларів, бо стомільйонні купюри, запроваджені за місяць перед тим, знецінилися, нині вони за курсом еквівалентні 14 доларам США. У вересні тут дозволили використання євро і доларів США для розрахунків, бо в країні закінчився папір, і більше не було на чому друкувати нові гроші. За сто тисяч зімбабвійських доларів можна купити... півхлібини!

Одне слово, можна вважати, що Робертові Мугабе вдалося те, що не вдалося ні Леніну, ні Сталіну, ні Брежневу – побудувати в окремо взятій країні справжній комунізм. Ось лише тепер світова спільнота сушить собі голову, що з цим комунізмом робити. А люди тим часом помирають від холери...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна